

Arrest

nr. 227 369 van 11 oktober 2019
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 18 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van 10 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 mei 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.07.2017 werd ingediend door:

S., H. (...) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Statenloos

geboren te Ain Al-Helwe op 18.10.1991

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 31.03.2010 asiel aan in België. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2015 met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat de asielprocedure meer dan 5 jaar heeft geduurd – meer bepaald iets meer dan 5 jaar en 1 maand – geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Nogmaals; betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende uiterlijk op 22.05.2015 het grondgebied te verlaten. Iets wat betrokkene heeft nagelaten te doen. Bovendien werd op 14.07.2015 nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis d.d. 17.10.2016 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Bovendien staat het niet vast dat betrokkene niet over een verblijfsrecht zou beschikken in Libanon. Betrokkene legde in het kader van zijn asielprocedure zijn identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen neer alsook zijn UNRWA-registratiekaart. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over verblijfsrecht in Libanon beschikt. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Volledigheidshalve merken wij nog op dat het CGVS in haar beslissing d.d. 17.10.2014 duidelijk heeft gesteld dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid heeft om terug te keren. Het CGVS stelde dat: ‘uit de informatie waarover het CGVS beschikt (...) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en restricties waaraan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn

geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. U verklaarde bovendien zelf reeds in het bezit te zijn van zo'n reisdocument (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 17). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA' (bron: CGVS beslissing d.d. 17.10.2014). Kortom; betrokkene kan perfect terugkeren naar het mandaatgebied van de UNRWA of naar een andere plaats in Libanon waar hij wenst te verblijven. De aanvraag kan aldus in land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Betrokkene haalt aan afkomstig te zijn uit Ain Al-Helwe en dat hij onmogelijk naar daar kan terugkeren gelet op de toestand aldaar in het vluchtelingenkamp. Hij verwijst hiervoor naar verklaringen, naar een aantal internetartikelen, foto's en filmbeelden. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze informatie en rapporten gaan over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien merken wij op dat betrokkene bij de asielinstanties zelf verklaard heeft dat hij en zijn ouders rond 2001 het Palestijns vluchtelingenkamp hebben verlaten en naar Saida verhuisd zijn. Alwaar hij tot zijn vertrek uit Libanon in maart 2010 zou hebben gewoond. De verwijzing naar de situatie in het kamp doet dus eigenlijk niets terzake. Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene bij de asielinstanties meermaals uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij uit geen arme familie komt en aldus de hulp die UNRWA biedt niet echt nodig hadden. De bewering dat het UNRWA aldus zou opgehouden zijn met zijn werking doet aldus al helemaal niets ter zake. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt verder aan dat hij geen andere plaats zou hebben om zich te vestigen en dat hij niet zou beschikken over een Libanese arbeidsvergunning. Ook deze loutere beweringen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Betrokkene toont niet aan dat hij niet meer terecht zou kunnen in Libanon. Bovendien hebben wij op basis van het administratief dossier van zijn zus kunnen vaststellen dat betrokkene zijn moeder alsook een broer en zus in Libanon zouden verblijven. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij aldaar niet zou terechtkunnen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de loutere vermelding van art. 17 van het BUPO, kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op zijn eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemd artikel.

Betrokkene haalt aan dat zijn familie in België verblijft, dat hij gezien zijn verblijf een band met België creëerde en verwijst in deze context naar art. 8 EVRM. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat zijn banden met zijn familie en Belgische vrienden dermate nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van art. 8 zouden moeten vallen. Het louter voorleggen van

identiteitskaarten van dichte familieleden toont niet aan dat betrokkene ook nauwe banden zou onderhouden met deze personen. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij over een werkaanbod beschikt en dat dit niet vanuit het buitenland inroepbaar zou zijn. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit vanuit het buitenland niet inroepbaar zou zijn. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich gedurende zijn verblijf in België geïntegreerd zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een werkaanbod zou hebben om tewerkgesteld te worden in een supermarkt, dat hij enige moeite gedaan zou hebben om Nederlands te leren, dat hij een uitgebreide vriendenkring zou hebben en dat hij Belgische vrienden zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 10 mei 2019 wordt verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: S., H. (..)
geboortedatum: 18.10.1991
geboorteplaats: Ain Al-Helwe
nationaliteit: Statenloos*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum om in België te mogen verblijven.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het beroep gekend onder rolnummer 233 888 het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019 aanvecht alsmede de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 mei 2019. In het beroep gekend onder rolnummer 233 889 vecht verzoekende partij alleen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019 aan. De Raad stelt aldus vast dat, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019, de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen eenzelfde bestreden beslissing. Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Aan de verzoekende partij wordt ter terechtzitting gevraagd of zij een voorkeur heeft voor één van de neergelegde verzoekschriften met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019. De voorzitter verduidelijkt dat indien de verzoekende partij niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduidt, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, in casu het

verzoekschrift dat op 18 juni 2019 werd ingediend, ontvangen door de Raad op 20 juni 2019 en gekend is onder het rolnummer 233 889 (meest recent ingeschreven op de rol). De verzoekende partij zal dan geacht worden afstand te doen van het andere verzoekschrift, gekend onder rolnummer 233 888 en ingediend op 18 juni 2019 en ontvangen door de Raad op 20 juni 2019.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 233 888 en 233 889 van rechtswege gevoegd in zoverre ze betrekking hebben op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij geen bezwaar heeft tegen de behandeling van het beroep op grond van het meest recente verzoekschrift. Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet inzake het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019 te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 233 889. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 233 888 in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de zaak gekend onder rolnummer 233 888 voert de verzoekende partij volgend middel aan tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

"MIDDELEN

*I. SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET
SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET
SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET
SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET E.V.R.M.
SCHENDING VAN HET HOORRECHT*

a) Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

".."

Dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (B.S., 6 oktober 2006) het volgende bepaalt: "Art. <9 bis § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt zeover aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des

actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december B992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat een administratieve akte ontbloeit is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is wanneer de administratie steunt op een artikel dat niet op voormelde administratie van toepassing is (SALMON, J., Le consiel d'Etat, Bruylant, 1994, I, p. 474); dat uiteraard het helemaal niet opgeven van juridische basis nog kennelijk meer ondeugdelijk gemotiveerd is.

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is.

Dat de motivering uitdrukkelijk dient te gebeuren, dit wil zeggen dat de motieven moeten blijken uit de beslissing.

De motivering moet trouwens uitgebreider moet voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993).

Dat de bestreden beslissing kennelijk niet gemotiveerd is zowel op inhoudelijk als formeel vlak; dat ook terzelfdertijd artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geschonden worden nu het begrip buitengewone omstandigheden kennelijk niet juist toegepast.

Verzoekende partij heeft uitdrukkelijk alle feiten ingeroepen, die werden opgegeven in de feitelijke uiteenzetting en uitdrukkelijk verwezen naar niet alléén de duur van het verblijf in België maar ook de procedureduur van de vluchtelingenprocedure. Op dit punt is er geen motivering te vinden de bestreden beslissing, wat betreft de buitengewone omstandigheden zelve; normaalgezien zou het inroepen van een procedureduur van 5 jaar immers niet alléén dienen te resulteren in een gegrond verzoek artikel 9 bis, doch zou er eerst sprake zijn van een ontvankelijk verzoekschrift. De motieven die de bestreden beslissing aangeeft zijn motieven in zake gegrondheid wat dit motief betreft en geen motieven in zake de ontvankelijkheid. Wars van de kwestie of een procedureduur van 5 jaar al dient te resulteren in een verblijfsrecht dien het aldus zo te zijn dat de ingeroepen statenloosheid binnen het kader van een ontvankelijk te verklaren regularisatieaanvraag dan dient te resulteren in een ontvankelijk en gegrond te verklaren verzoek tot regularisatie.

Dat uit het dossier blijkt dat hier met een procedureduur van meer dan vier jaar , zelfs meer dan 5 jaar, zodat de verzoekende partij er vermocht op te rekenen de hij in aanmerking zouden komen voor regularisatie, namelijk dat diens verzoek zou gegond worden verklaard.

Dat terzake een onredelijke procedureduur met een duur van de procedure is van minstens vier jaar vanaf indiening van de asielaanvraag bij dienst vreemdelingenzaken tot en met het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en/of eindbeslissing bij het CGVS

De bestreden beslissing heeft het over diens UNWRA -registratie en de kaart voor Palestijnse vluchtelingen, documenten die slaan op Ain El Hilwe ook anders te schrijven zoals bijvoorbeeld Ain Al-Helwe, waaruit de vermoedelijke eventuele verblijfsplaats van de verzoekende partij duidelijk blijken. Gaan stellen dat men bij terugkeer zich aonder meer elders zou kunnen vestigen, zelfs al wordt voorgehouden dat verzoekende partij buiten het kamp zou verbleven hebben gaat niet zonder meer op. Het feit dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst gelet op het lange verblijf in België is afdoende om aan te tonen dat hij nergens anders kan dan terugkeren naar het kamp.

De toestand in het kamp is van die aard dat een terugkeer naar daar een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het E.Y.R.M., dus zeker in aanmerking komt om buitengewone omstandigheden op te leveren. Voor het begrip buitengewone omstandigheden is het niet noodzakelijk dat men perse in aanmerking zou moeten komen voor het verwerven van een vluchtelingenstatuut of subsidiare bescherming nu het aparte rechtsgronden betreft.

Dat betrokkene eventueel de mogelijkheid zou gehad hebben te reizen naar Libanon in het jaar 2014, zij ongeveer 5 jaar terug is geen motief om te stellen dat men in 2019 terug zou kunnen keren. Op dit punt

lijkt de beslissing niet gemotiveerd en zich niet te baseren op actuele informatie. Minstens geldt de verplichting een dossier te actualiseren. Zoals eerder reeds gesteld is er al een ander motief teneinde het verzoek ontvankelijk te verklaren namelijk de lange duur van de procedure en anderzijds volstaat het niet te beweren dat men naar een plaats kan reizen ten einde te stellen dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn; de plaats waar men naar toe zou moeten gaan kan in een dergelijke toestand zijn dat er van terugkeer geen sprake kan zijn.

In zake de argumentatie in zake artikel 8 van het E.V.R.M. werd terecht opgeworpen dat diens familieleden wonen in België. Nopens andere familieleden werd de verzoekende partij niet gehoord en heeft hij geen enkel verweer kunnen voeren hetgeen een schending is van het hoorrecht.

b) Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

"Koninkrijk België

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken". en verder ondertekend wordt voor de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van asiel en migratie.

Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid, nu in zake regularisatie de minister van migratie en asielbeleid bevoegd is. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet.

Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.

Minstens bevat de beslissing een dusdanige tegenstrijdigheid, zelfs in die mate dat zij voor onbestaande zou moeten gehouden worden.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (COR. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen;(…) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...)onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt.; nr. 79.014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN

HEULE, D., *Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., *De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet*, T.V.R., 1993/2, 67-71)”

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekende partij haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' niet correct werd toegepast, dat zij niet alleen verwezen heeft naar de duur van haar verblijf in België maar ook naar de duur van haar asielprocedure. Er is op dit punt niet gemotiveerd. Zij stelt dat het invoeren van een procedureduur van vijf jaar normaal gezien zou moeten leiden tot het gegrond verklaren van de aanvraag, minstens de onontvankelijk verklaring ervan. De gegeven motieven terzake betreffen de gegrondheidsfase en niet de ontvankelijkheidsfase.

3.5. Wat betreft de ingeroepen duur van de asielprocedure en de verblijfsduur heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene vroeg op 31.03.2010 asiel aan in België. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2015 met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat de asielprocedure meer dan 5 jaar heeft geduurd – meer bepaald iets meer dan 5 jaar en 1 maand – geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Nogmaals; betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende uiterlijk op 22.05.2015 het grondgebied te verlaten. Iets wat betrokkene heeft nagelaten te doen. Bovendien werd op 14.07.2015 nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een*

derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.(..)"

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij wel degelijk een omstandige motivering gegeven waarom zij de duur van de asielprocedure en de duur van het verblijf in België niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoekende partij lijkt er met haar betoog van uit te gaan dat, omdat haar asielprocedure enige jaren in beslag heeft genomen, zij automatisch aanspraak kan maken op een ontvankelijk verklaring van haar regularisatieaanvraag en in navolging daarvan een gegrond verklaring. Zij kan echter geenszins in dat betoog gevolgd worden. De Raad benadrukt immers dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen voorwaarde bevat waaruit blijkt dat de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk moet verklaren wanneer de asielprocedure een bepaalde duurtijd heeft gekend. Wel aldus oordelen zou leiden tot de toevoeging van een voorwaarde die niet voorzien is in de wet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat immers geen criteria ingevolge dewelke de aanvraag moet ontvankelijk verklaard worden. Zoals hoger reeds gesteld moet de verwerende partij binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid met betrekking tot de ontvankelijkheidsfase beoordelen of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat de duur van de asielprocedure en de duur van haar verblijf in België verzoekende partij niet verhindert de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf in te dienen en aldus geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar toelaat de aanvraag in België in te dienen. De verwerende partij wijst er daarbij op dat de duur van de asielprocedure, zelfs indien deze onredelijk lang zou zijn geweest, geen recht geeft op verblijf en dat verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in afwachting van een beslissing terzake. Er wordt tevens op gewezen dat verzoekende partij verschillende bevelen om het grondgebied heeft gekregen maar nagelaten heeft hieraan gevolg te geven. Waar zij aldus haar langdurig verblijf inroept motiveert de verwerende partij dat zijzelf verantwoordelijk is voor deze situatie en dit niet kan inroepen als buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij maakt met haar betoog waar zij stelt dat deze motivering eerder betrekking heeft op de gegrondheidsfase niet aannemelijk dat deze motivering niet draagkrachtig is om de ingeroepen elementen van procedureduur en verblijfsduur niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Immers maakt verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de duur van haar asielprocedure en haar verblijfsduur in België toch elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf om aldaar haar aanvraag in te dienen.

Het niet aanvaarden van de duur van de asielprocedure en de verblijfsduur als buitengewone omstandigheid is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.6. Verzoekende partij betoogt voorts dat de ingeroepen staatloosheid had moeten leiden tot een ontvankelijk en gegrond verklaren van de aanvraag.

3.7. Aangaande het ingeroepen argument inzake de staatloosheid heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *"Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis d.d. 17.10.2016 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Bovendien staat het niet vast dat betrokkene niet over een verblijfsrecht zou beschikken in Libanon. Betrokkene legde in het kader van zijn asielprocedure zijn identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen neer alsook zijn UNRWA-registratiekaart. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over verblijfsrecht in Libanon beschikt. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Libanese*

autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Volledigheidshalve merken wij nog op dat het CGVS in haar beslissing d.d. 17.10.2014 duidelijk heeft gesteld dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid heeft om terug te keren. Het CGVS stelde dat: 'uit de informatie waarover het CGVS beschikt (...) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en restricties waaraan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. U verklaarde bovendien zelf reeds in het bezit te zijn van zo'n reisdocument (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 17). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA' (bron: CGVS beslissing d.d. 17.10.2014). Kortom; betrokkene kan perfect terugkeren naar het mandaatgebied van de UNRWA of naar een andere plaats in Libanon waar hij wenst te verblijven. De aanvraag kan aldus in land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Betrokkene haalt aan afkomstig te zijn uit Ain Al-Helwe en dat hij onmogelijk naar daar kan terugkeren gelet op de toestand aldaar in het vluchtelingenkamp. Hij verwijst hiervoor naar verklaringen, naar een aantal internetartikelen, foto's en filmbeelden. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze informatie en rapporten gaan over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien merken wij op dat betrokkene bij de asielinstanties zelf verklaard heeft dat hij en zijn ouders rond 2001 het Palestijns vluchtelingenkamp hebben verlaten en naar Saida verhuisd zijn. Alwaar hij tot zijn vertrek uit Libanon in maart 2010 zou hebben gewoond. De verwijzing naar de situatie in het kamp doet dus eigenlijk niets terzake. Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene bij de asielinstanties meermaals uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij uit geen arme familie komt en aldus de hulp die UNRWA biedt niet echt nodig hadden. De bewering dat het UNRWA aldus zou opgehouden zijn met zijn werking doet aldus al helemaal niets ter zake. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt verder aan dat hij geen andere plaats zou hebben om zich te vestigen en dat hij niet zou beschikken over een Libanese arbeidsvergunning. Ook deze loutere beweringen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Betrokkene toont niet aan dat hij niet meer terecht zou kunnen in Libanon. Bovendien hebben wij op basis van het administratief dossier van zijn zus kunnen vaststellen dat betrokkene zijn moeder alsook een broer en zus in Libanon zouden verblijven. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij aldaar niet zou terechtkunnen."

3.8. De bestreden beslissing erkent dat verzoekende partij erkend is als staatloze. Dit houdt echter niet in dat verzoekende partij automatisch een verblijfsrecht in België verwerft. Zij is onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt, "De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering." Verzoekende partij is derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Het Staatlozenverdrag kent trouwens ook geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792). De erkenning als staatloze leidt ook niet automatisch tot een recht op verblijf (RvS 2 februari 2005, nr. 140.054).

3.9. Wat betreft het argument inzake de staatloosheid heeft de verwerende partij er in essentie op gewezen dat de staatloosheid er niet aan in de weg staat dat men de aanvraag indient in het land waar men nog over een verblijfsrecht beschikt. De verwerende partij vervolgt door te stellen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond niet over een verblijfsrecht te beschikken in Libanon. Zij wijst erop dat verzoekende partij in kader van haar asielaanvraag haar identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen heeft neergelegd alsook haar UNRWA-registratiekaart. Zij toont onvoldoende aan dat zij de nodige stappen heeft gezet om te achterhalen of zij in Libanon nog verblijfsrecht heeft. De verwerende partij verwijst naar en citeert voorts uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014 waaruit blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij UNRWA geregistreerd staan, dat deze zonder problemen kunnen terugkeren en recht hebben op een reisdocument dat drie tot vijf jaar geldig is. De Libanese ambassade in Brussel verleent hieraan zijn medewerking. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van haar asielaanvraag trouwens zelf verklaard reeds in bezit te zijn van zo een reisdocument. Verzoekende partij kan aldus terugkeren om haar aanvraag aldaar in te dienen. Het ganse betoog voorts over het kamp Ain Al-Heiwe is in essentie niet dienstig omdat verzoekende partij met haar ouders in 2001 dit kamp heeft verlaten en naar Saida verhuisd is waar verzoekende partij tot haar vertrek uit Libanon in maart 2010 heeft gewoond.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zowel bij haar visumaanvragen als haar asielaanvraag duidelijk aangaf de laatste jaren voor haar vertrek naar België in Saida, Libanon gewoond te hebben. Verder blijkt uit de asielaanvraag dat verzoekende partij verblijfsrecht had in Libanon. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde verder dat er voor verzoekende partij, die beschikt over een UNRWA-registratiekaart en een Palestijnse identiteitskaart, geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet terug kan naar het mandaatgebied van de UNRWA in Libanon.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, motiveert de verwerende partij aldus in de eerste plaats niet dat verzoekende partij zich maar elders moet vestigen dan van waar zij afkomstig is. De verwerende partij stelt duidelijk vast dat verzoekende partij in Saida, Libanon woonde voor haar vertrek naar België en dat zij naar daar terug kan. De Raad ziet niet in, wanneer duidelijk blijkt dat verzoekende partij al jarenlang woonachtig was in Saida en niet meer in het kamp Ain-Al-Heiwe, waarom de verwerende partij dit niet in overweging mag nemen en zou moeten beoordelen of verzoekende partij terug kan naar het kamp Ain-Al-Heiwe. Het is immers duidelijk dat verzoekende partij een band heeft met Saida en niet meer met het kamp Ain-Al-Heiwe. Verder maakt de verzoekende partij ook in het geheel niet duidelijk waarom zij, door haar verblijf in België, enkel maar terug kan naar het kamp en niet naar Saida, dit temeer nu blijkt dat de ouders van verzoekende partij in 2000 aldaar een privéwoning gekocht hebben en de moeder van verzoekende partij aldaar nog steeds woonachtig is, minstens zijn er geen aanwijzingen in het administratief dossier van het tegendeel.

Waar verzoekende partij aldus nog verwijst naar de toestand in het kamp Ain-Al-Heiwe wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu zij niet terug hoeft naar dit kamp. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden dat *“de verwijzing naar de situatie in het kamp (...) dus eigenlijk niets terzake (doet)”*.

Verzoekende partij stelt voorts slechts op zeer algemene wijze de motivering dat zij terug kan naar Libanon om aldaar haar aanvraag in te dienen in vraag door te stellen dat het niet is omdat zij in 2014 terug zou gekund hebben, dit thans anno 2019 nog steeds geldt. Evenwel kan dergelijk niet-onderbouwd betoog geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in 2014 nog vaststelde dat verzoekende partij wel degelijk terug kan naar Libanon alsook de vaststelling dat verzoekende partij thans niet aantoonde dat zij niet meer over een verblijfsrecht beschikt aldaar. Verzoekende partij maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk waarom de bevindingen gedaan in 2014 door de bevoegde asielinstantie inzake de mogelijkheid tot terugkeer thans niet meer zouden gelden.

3.10. Verzoekende partij betoogt verder slechts dat terecht wordt vastgesteld dat zij familieleden heeft in België, maar met dergelijk betoog gaat zij totaal niet in op de terzake gegeven motivering, met name: *“Betrokkene haalt aan dat zijn familie in België verblijft, dat hij gezien zijn verblijf een band met België creëerde en verwijst in deze context naar art. 8 EVRM. Ook dit element kan niet aanvaard worden als*

een buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat zijn banden met zijn familie en Belgische vrienden dermate nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van art. 8 zouden moeten vallen. Het louter voorleggen van identiteitskaarten van dichte familieleden toont niet aan dat betrokkene ook nauwe banden zou onderhouden met deze personen. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar regularisatieaanvraag op zeer algemene wijze aanhaalt dat zij familieleden heeft die in België wonen. Uit de asielaanvraag van verzoekende partij blijkt verder dat zij twee broers en één zus woonachtig heeft in België. Verder blijkt uit het administratief dossier dat er nog een andere zus is die een asielaanvraag hangende heeft. In casu betreft het allemaal meerderjarige verwanten.

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar broer(s)/zus(sen) die op het Belgische grondgebied verblijven. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). In casu blijkt dit noch uit de aanvraag noch uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt integendeel dat verzoekende partij verklaarde niet uit een arme familie te komen in Libanon. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als volwassen man van bijna achtentwintig jaar afhankelijk is van haar in België verblijvende familieleden en dat zij niet op zelfstandige wijze voor zichzelf zou kunnen instaan in Libanon, dit temeer nu blijkt dat zij aldaar ook nog altijd familieleden heeft waaronder haar moeder waarvan zij verklaarde dat deze een privéwoning heeft in Saïda en het hoge loon van haar overleden vader geniet als vorm van pensioen.

Verzoekende partij betoogt voorts nog dat zij nopens andere familieleden niet werd gehoord, maar de Raad wijst erop dat verzoekende partij zelf een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend en aldus in staat werd gesteld in deze aanvraag alle nuttige elementen op te werpen, waaronder haar familieleden. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in haar stelling dat zij niet afdoende werd gehoord, nu het hoorrecht, dat niet noodzakelijk mondeling dient te geschieden, naar behoren werd vervuld door het indienen van de aanvraag. Verzoekende partij kan haar eigen nalatig handelen dienaangaande niet aanwrijven aan de verwerende partij. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij thans ook niet verduidelijkt welke andere familieleden zij nog had wensen te betrekken en zij aldus ook niet aannemelijk maakt dat zij met deze andere familieleden wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

Ten overvloede, zelfs indien er wel sprake is van een gezinsleven van verzoekende partij met meerderjarige familieleden in België, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf. Het EHRM oordeelt dat er in dit geval geen sprake is van een inmenging en er geschiedt dan ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht.

Verzoekende partij die geboren is in 1991 en blijkens het administratief dossier slechts in 2010 het Rijk is binnengekomen, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar meerderjarige familieleden in België te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt ook niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar familieleden. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekende partij voldoet aan de in de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Bovendien blijkt ook niet dat verzoekende partij geen contact kan onderhouden met haar meerderjarige familieleden via moderne communicatiemiddelen of regelmatige bezoeken.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.11. Verzoekende partij betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing genomen werd door een onbevoegd persoon aangezien een andere minister dan de bevoegde minister de beslissing heeft genomen.

3.12. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing getroffen werd *“Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, N.B. (...) Attaché”*.

Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat het *“de minister of zijn gemachtigde”* is die de thans bestreden beslissing kan treffen.

Uit deze bepaling blijkt dat een dergelijke beslissing concreet kan uitgaan van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. Deze minister heeft op grond van artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden - zoals gewijzigd door het koninklijk van 20 januari 2019 - immers de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt verder als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 9bis; (...)”

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe onbevoegd persoon.

3.13. Het enig middel, gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.14. In de zaak gekend onder rolnummer 233 889 voert de verzoekende partij volgend middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 17 MEI 2007 TOT VASTELLING VAN DE UITVOERINGSMODALITEITEN VAN DE WET VAN 15 SEPTEMBER 2006 TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN. SCHENDING ARTIKEL 9 BIS VAN DE VREEMDELINGENWET - SCHENDING ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET - SCHENDING ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE RECHTSZEKERHEID - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET RECHTZEKERHEIDSBEGINSEL BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR EN ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN - SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE - SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN HET K.B. van 17 mei 2007

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

“..“

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duiYelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of anderO wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijkY motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

a) Dat uit de inleidende zin van art. 7, lid 1 Vreemdelingenwet blijkt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten, die op grond daarvOn zijn genomen, slechts mogen worden gegeven aan vreemdelingen aan wie niet werd toegestaan of die niet werden gemachtigd om langer dan drie maanden in het Koninkrijk te verblijven. Sinds de inwerkingtreding van de Wet 6 mei 1993 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan een bevel om het grondgebied te verlaten weliswaar worden gegeven aan een vreemdeling die nog op het grondgebied verblijft na de beperkte duur, hoewel die langer is dan drie maanden, waarvoor hem werd toegestaan in België te verblijven. Het middel dat gebaseerd is op de schending van art. 62 Vreemdelingenwet en van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, is duidelijk gegrond wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op art. 7, lid 1 van de voornoemde wet, terwijl de vreemdeling werd gemachtigd in België te verblijven voor de duur van zijn studies die langer duurden dan drie maanden. Het staat niet aan de Raad van State een geldige juridische grondslag in de plaats te stellen van die waarop de beslissing berust en die ongeldig is. (R.v.St. nr. 72.870, 31 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting),67; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (25 april 2000). (R.v.St. nr. 72.870, 31 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 67; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (25 april 2000).

Dat voormeld arrest ook naar analogie van toepassing is op een bevel tot verlaten grondgebied waarbij een verzoek artikel 9 bis nog loopt of geacht te lopen.

b) Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden - alsook motieven ten gronde niet tot hun recht te laten komen.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergt dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de later uitslag van het verzoek artikel 9,3 en aldus thans artikel 9 bis of artikel 9 ter van de vreemdelingenwet (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen (Cfr. RvSt. 18 december 2002, J.T., 2003, 118) en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849, 11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt., nr. 47.841, 10 juni 1994, R.D.E. 1995., nr. 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E. 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R.D.E., 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK., C.D.P.K., 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.

Dat het voor de administratieve overheid mogelijk is, om de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als het ware voor te zijn of het zelfs het beroep voor te zijn, hetgeen een schending uitmaakt van art. 6 van het E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel dat de wapengelijkheid garandeert. Dat het aldus voor de overheid mogelijk is om het nut van een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van nut te ontbloten. Dat aldus ook art. 13 van het E.V.R.M., verdragsbepaling met directe werking, geschonden wordt, nu aan verzoeker lopende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen enkele rechtsbescherming geboden wordt. Dat de Raad van State reeda oordeelde dat er in beginsel geen belang is bij het voeren van een procedure waarbij de betrokkenen reeds gerepatrieerd zijn (RvSt. dd. 20 november 2002 nr. 112.688 inzake Tichonov/ Staat en de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen)

Dat de bestreden beslissing zelf niet opgeeft welke landen er juist dienen verlaten te worden in de beslissing zelve en enkel verwijst naar een website, welke in principe van dag tot dag zou kunnen worden aangepast, waar door de beslissing in principe niet kan gemotiveerd zijn en niet beantwoord aan het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.

Dat de bestreden beslissing zelve de motieven dient te bevatten en er niet mag verwezen worden.

Dat de beslissing op een essentieel punt niet kan gemotiveerd zijn nu de landen die men dient te verlaten juist tot een primordiaal punt behoort van de beslissing.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatsrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betaeft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635,

3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg, in de huidige wetgeving dienen de motieven trouwens in de beslissing zelve te staan).

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen;(…) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...)onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

c) Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"Koninkrijk België

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken ". en verder ondertekend wordt voor de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van asiel en migratie.

"Koninkrijk België

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken ". en verder ondertekend wordt voor de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van asiel en migratie.

Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid, nu in zake regularisatie de minister van migratie en asielbeleid bevoegd is. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet.

Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.

Minstens bevat de beslissing een dusdanige tegenstrijdigheid, zelfs in die mate dat zij voor onbestaande zou moeten gehouden worden.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatsrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (COr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen;(…) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...)onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)."

3.15. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, meer bepaald is zij niet in bezit van een geldig paspoort en visum om in België te mogen verblijven.

De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, omdat niet wordt gemotiveerd welke landen zij dient te verlaten. Zij stelt dat er "niet mag verwezen worden". De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeeft dat de verzoekende partij het grondgebied van België dient te verlaten, "evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven". Hierbij wordt in een voetnoot toelicht dat het hier de andere staten betreft die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. Haar betoog mist aldus feitelijke grondslag. Dit gestelde in de bestreden beslissing kan ook volstaan opdat de verzoekende partij kennis kan nemen van de draagwijdte van de bestreden beslissing, derwijze dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motivering haar niet in staat zou stellen te weten van welke landen zij het grondgebied dient te verlaten. Daarenboven heeft de gemachtigde van de bevoegde minister in de bestreden beslissing ook nog geduïd dat een lijst van deze staten toegankelijk is via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". Er blijkt niet dat de verwerende partij in dit verband ter verduidelijking niet zou kunnen verwijzen naar een website die publiek toegankelijk is voor iedereen voor een exacte lijst van de betreffende landen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.16. Verzoekende partij meent dat, aangezien zij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet lopende had, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen gegeven worden.

3.17. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, met name een geldig paspoort en geldig visum. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoekende partij zich op rechtsgeldige wijze ophoudt in België. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007).

Het gegeven dat verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Verzoekende partij toont dit evenmin aan. De rechtstoestand van verzoekende partij, met name haar illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat haar ten onrechte in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat bij beslissing van 9 mei 2019 haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat, zoals uit de bespreking hoger blijkt, het beroep hiertegen verworpen werd bij onderhavig arrest. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft er dus niet voor gezorgd dat de Raad het beroep inzake de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou (kunnen) behandelen. De verzoekende partij kan zich dus geenszins dienstig beroepen op een hangende/lopende procedure inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.18. Verzoekende partij betoogt tenslotte dat de bestreden beslissing door een daartoe onbevoegd persoon is genomen nu niet blijkt dat het om de bevoegde minister gaat.

3.19. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing getroffen werd "*Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, N.B. (...) Attaché*".

Uit artikel 7 van de vreemdelingenwet blijkt dat het "*de minister of zijn gemachtigde*" is die de thans bestreden beslissing kan treffen.

Uit deze bepaling blijkt dat een dergelijke beslissing concreet kan uitgaan van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. Deze minister heeft op grond van artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden - zoals gewijzigd door het koninklijk van 20 januari 2019 - immers de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt verder als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 7, eerste lid

In casu werd de bestreden beslissing getroffen door een attaché in hoedanigheid van de gemachtigde van de bevoegde minister. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe onbevoegd persoon.

3.20. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto de artikelen 7 en 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.22. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.23. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering waar zij het gelijkheidsbeginsel aanhaalt, samen met artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, zonder uiteen te zetten op welke wijze zij anders behandeld zou worden.

Dit onderdeel van het middel is geheel onontvankelijk.

3.24. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.25. Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 7 en 10 van het KB van 17 mei 2007 in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 7 en 10 van het KB van 17 mei 2007. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.26. Het middel gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder rolnummers 233 888 en 233 889 worden gevoegd in zoverre ze betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak gekend onder rolnummer 233 888 in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2019.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER